

noget med Selvstyre at gøre, for til en selvstyrende Kasse hører ogsaa, at den selv udøver Kontrol over sine Folk, og at ikke en offentlig Institution udenfor blander sig deri. Hvis Arbejdsanvisningen skal føre Kontrol med de arbejdsløse, kommer vi ind paa et offentligt Tvangsarbejdsløsheds-kassesystem som det engelske, hvor Arbejderne selv ikke har nogen Interesse i Spørgsmaalet, og saa gad jeg vidst, om det ikke vil blive morsomt for Arbejderne at narre det offentlige. Vi ved jo fra Told og andre Omraader, at naar vi kan narre Staten, saa gør vi det. Men det er en meget alvorligere Sag for en Mand at narre sine Arbejdere, end det efter den almindelige Opfattelse er at narre Staten, og jo mere der lægges over paa Arbejdsanvisningen, des mindre føler Arbejderne, at det er deres egne Sager, de forvalter.

Maa jeg med Hensyn til Lovforslagets Afdeling om ekstraordinær Arbejdsløshed kun gøre opmærksom paa een Ting, og det er, at jeg synes, det er en meget farlig Vej at gaa ind paa at paalægge Arbejdsgiverne Præmier efter Ulykkesforsikringslovgivningens Regler, supplerende Ulykkesforsikringspræmierne. Allerede da Invalideloven var til Behandling i Fjor, var vi betænkelige ved at lægge Arbejdsgivernes Bidrag til Invalidforsikringen paa dette Grundlag, fordi vi var klar over, at det er et ganske vakkende Grundlag. Der tegnes, saa vidt jeg ved, tvungen Ulykkesforsikring efter Ejendomsskyld, efter Mælkemængde, pr. Tærskværk, og naar vi saa skal regne ud, hvor mange Arbejdere der er beskæftiget pr. 1 000 Kr. Ejendomsskyld, pr. Tærskværk eller pr. en vis Mælkemængde, er det ganske givet, at det kun bliver en tilnærmet, tilfældig Sum. Af to Ejendomme, liggende ved Siden af hinanden, med samme Ejendomsskyld kan godt den ene have dobbelt saa mange Arbejdere som den anden, men de vil efter Ulykkesforsikringsloven komme til at betale det samme i Ulykkesforsikringspræmie, de skal betale det samme i Invalidpræmie og det samme i denne ekstraordinære Krisearbejdsløshedspræmie, skønt de burde have betalt vidt forskelligt. Men naar et saadant statistisk Grundlag er saa mangelfuldt, bliver det værre, jo mere man overbelastet det, og det bliver overbelastet meget betydeligt i dette Tilfælde.

Jeg aner ikke, hvad der er tænkt med Bestemmelsen, idet der staar, at gennemsnitlig skal Bidraget være 10 Kr., men det skal ikke kunne være under 2 Kr. Jeg gaar ud fra, at visse Virksomheder meget godt vil kunne komme op paa at skulle betale

50 Kr. pr. Arbejder, de beskæftiger, og andre — og en stor Mængde — vil blive nede paa de 2 Kr., for jeg tror, at Arbejdsløshedsrisikoen er saa vidt forskellig for de forskellige Industrier. Men er det berettiget, at en saadan Skatteudskrivning, en saadan Tarifiering foretages uden Rigsdagens Medhjælp, foretages af et Nævn, uden at jeg kan se, der er nogen Mulighed for en alvorlig Klage, hvis der pludselig bliver paalagt f. Eks. et Jernskibsværft at betale 50 Kr. pr. Mand om Aaret. Et Jernskibsværft er en af de Virksomheder, som — fordi man pludselig bruger mange Mand for at reparere en Havarist, 300—400—500 Mand, og den næste Dag, naar de er færdige med den Reparation, afskediger man dem — trænger til den største industrielle Reservearmé og derfor maa betale mest. Skal vi kunne paalægge det at betale 50 Kr. pr. Mand, og skal det ikke have noget Sted, hvor det kan henvende sig for at klage over denne Tarifiering? Jeg tror nu i det hele taget ikke, denne Tarifiering er mulig. Jeg tror ikke, vi har de nødvendige Oplysninger. Hvorfor saa tage et saadant Grundlag, som vil skabe Uretfærdighed?

Den højtærede Minister indbød til saglig Forhandling, og jeg tror, han maa indrømme, at der fra alle Sider er svaret saa sagligt, som det er muligt, og det skønt hele Lovforslaget, som det er nævnt, har været en Knytnæve nedad mod Arbejderklassen. Jeg ved ikke, om det er Arbejdsgiverforeningens Pressebureau eller et andet Pressebureau, der har organiseret dette systematiske Overfald paa Arbejderne; men jeg tror ikke, det kan være det, for jeg ser i Gaar i Handelsministeriets egne Udtalelser i Industrieretningen, at man uden nogen Gnist af Bevis rejser den Paastand, at Arbejdets Intensitet her i Landet ergaaet nedad. Efter det Kendskab, jeg har til de Oplysninger, der foreligger fra Industrien, er der ikke kommet et eneste Bevis derfor. Der bruges heller ikke Ordene, at det er bevist, men først bruges et Par Gange de Ord, at det synes, som om Arbejdets Intensitet er aftaget, og saa til sidst optræder det som en fastslaaet Kendsgerning. Det er atter et Eksempel paa, at man ganske hensynsløst slaar løs paa Arbejderne uden at føre noget som helst Bevis.

Det Lovforslag, som foreligger her, svarer til, om Ministeren vilde forelægge Forslag til en Sygekasselov og i denne opheve alle bestaaende Sundhedsvedtægter og andre hygiejniske Forholdsregler for at skaffe saa mange syge som muligt. Det, dette Lovforslag vil skabe, er mere Arbejdsløshed; thi Nedgang i den Andel af Sam-